

FÖRORD

Wisława Szymborska är en av de mest framstående samtida polska diktarna. I Sverige stod dock hennes poesi, trots några översättningar (fem dikter i antologin *Det nakna ansiktet*, 1960, diktsamlingen *Aldrig två gånger*, 1980), länge i skuggan av andra polska lyriker som Zbigniew Herbert och Tadeusz Różewicz. Redan vid en polsk poesidag anordnad av Slaviska institutionen i Uppsala 1980 uppmärksammades hennes poetiska storhet i några av föredragen (se *Slovo* 20).

Vid Slaviska institutionen i Uppsala påbörjade också forskningsassistent Róża Lekach våren 1984 arbetet på en konkordans över hennes dikter, ett arbete som snart är slutfört.

Intresset för Szymborskas poesi ökar dock alltmer. Hösten 1984 samlades därför polonister från Stockholm och Uppsala till ett välbesökt symposium kring hennes författarskap. Författarinnan var själv inbjuden men kunde inte komma. Föredragen vid symposiet försökte belysa hennes poetiska teknik, motivval och världsbild. Fem av föredragen publiceras i föreliggande nummer av *Slovo*.

Uppsala i februari 1986

Sven Gustavsson